



10.57x14.31	1	עמוד 29	כותרת - כלכלי סט	04/05/2022	81554660-5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

מילת השבוע

הַדְגֵל

* דגל הוא חיה משונה: קל, מתנופף ברוח, פשוט להכנה, ונושא משקל כבד, היסטורי, טעון. כשאומה דורשת לעצמה ריבונות, אחד הדברים הראשונים שהיא צריכה זה דגל; לא בכדי גם הרצל התעקש על העניין בשלב מוקדם של הציונות – דגל הוא משאת נפש, כאילו כל עם הוא טופלה טוטוריטו אומלל. דגלים יוצרים תחושת שייכות, ומאחדים. בקהל באירוויזיון, ביציעים במגרשים, על הפודיום כשיש לנו זוכה אולימפי – הדגל מרגש ומעורר גאווה. אבל הוא טעון לא רק בתחושות החיוביות הללו. דגל ישראל עדיין שנוי במחלוקת, לא מייצג את כולם (סמל של דת אחת במדינה שבה שלל דתות). והוא כבר לא ממש ביטוי לאידאולוגיה יוקדת, כמו בימים שבהם התווכחנו אם לצד דגל ישראל להניף את הדגל האדום, ודיברנו על מי ש"נושא את נס המהפכה" או "מניף את דגל השוויון" וכו'. למעשה, עכשיו הוא נהפך גם לכלי לפרובוקציה, או לפחות להטרלה. מצעדי דגלים בלב שכונות מוסלמיות, למשל, או אמוג'י של דגל ליד השם ברשתות החברתיות. שני פסים כחולים ומגן דוד אחד שנהיו תג זיהוי פוליטי, ומכרסמים באחדות סביב הסמל הבסיסי. הנפנוף בהם נהיה אקט מתריס. מי שעושה זאת מסביר שהדגל הוא סמל לריבונות, אבל משתמש בו לרהבתנות. רבים מרגישים שהם "איבדו את הדגל". אולי זו העבודה שלנו, עד יום העצמאות הבא: להפשיט את הדגל מהכוחנות ולהשיב לו את המשמעות. גם אם על האידאולוגיה כבר ויתרנו, שלפחות לא נישאר רק עם האמוג'י.